

בתור מרצה חדש בתכנית, חשבתי לנצל את "מחשבות בימי קורונה" כדי להציג את עצמי לתלמידות ולתלמידי התכנית. במקום להציג טקסט אקדמי, בחרתי לספר על עצמי בגוף ראשון במעין "יום בחיי" בימי קורונה. יום זה משקף היטב עד כמה הנדידה שלי בין הקמפוסים השונים של האוניברסיטה, המפגשים שלי עם תת-תרבויות אקדמיות שונות והקורסים השונים שאני מלמד באוניברסיטה המבזרת שלנו מעצבים את האופנים השונים שבהם אני חושב על אפילו חווה את המגיפה. המחשבות והחוויית שלי, כמו הנדודים, מבוזרות.

בוקר יום ראשון, אני נוסע לפקולטה לרפואה (זו הפקולטה שלי). בדרך לקמפוס אני תוהה כמה אנשים באמת מוזדים/ות חום כל בוקר כפי שאנו מתחייבים/ות בטופס המקוון. למרות הקורונה, ובניגוד למדעי הרוח, המסדרונות מלאים באנשים, שכן אי אפשר לבצע מחקר מעבדתי "מהבית". אני נפגש עם קולגה ובמהלך השיחה שלנו מגיעים דמים של חולי קורונה. הקולגה שלי מתכוונת לחקור את הפעילות של תת-קבוצה של תאים ממערכת החיסון. אני תוהה במוחי מה השתנה בזמנים אלו של חירום לאומי ובין-לאומי בשיקולים האתיים שלנו: הכוונה להדביק אנשים בריאים בנגיף הקורונה כדי לבדוק את היעילות ותופעות הלוואי של החיסונים הניסויים; הכוונה לגייס אסירים ואסירות לניסויים; ההצדקה האתית של שימוש בדגימות מחולי קורונה שנפטרו ללא הסכמה מדעת. למה עוד המגיפה תוביל?

מפגישה זו אני ממהר כדי לא לאחר לפגישה עם חוקרת באנתרופולוגיה רפואית. למרות הממשות הזועקת של הקורונה סביבנו, אנו משוחחים/ות ארוכות על ההבניה של אובייקטיביות במדע המערבי. מה הן הדרכים השונות שבהן נשות ואנשי המדע מבנים/ות את האובייקטיביות של הידע המדעי ואת האובייקטיביות שלהן/ם כנשות ואנשי מדע? אני תוהה אם המגיפה הזו, בדומה לשינויי האקלים הקיצוניים והממשיים, תביא לעוד גל של ביקורות על הדומיננטיות של "ייצוג" ו-"הבניה" במדעי הרוח והאצה של גישות שמנסות לתת משקל לממשות של דברים, לחומר (כמו ה-new materialism)?

אני חוזר למשרדי שממוקם בתוך הספרייה הלאומית לרפואה. אני מתלבט--האם ומה אשנה בקורסים השונים שאני מלמד? מה אשנה בקורס שלי בתכנית הבין לאומית בבריאות הציבור, שבו הרוב הגדול של הסטודנטים/יות מיבשת אפריקה והמזרח הרחוק? האם אתמקד עוד יותר על "בריאות גלובאלית" ואוותר על הדיון בנושא ה-"Nudging" השנה? ובבית הספר לרפואה וטרינרית? הרי מקור המגיפה הישיר היה מבעלי חיים. וכיצד אתייחס בקורס על מגדר ומדע למגיפה, מעבר לסטטיסטיקות המופיעות בעיתונות היומית על העלייה המשמעותית באלימות נגד נשים, הפגיעה הבלתי פרופורציונאלית בתעסוקה של נשים והחשיפה המוגברת של נשים לקורונה, עקב הדומיננטיות שלהן במקצועות הסיעוד? מה הם הרבדים היותר עמוקים של ההקשרים בין מדע, מגדר והמגיפה? ומה עם הקורס בחוג לגנטיקה--האם המגיפה מאתגרת את האתיקה של הגנטיקה? על פניו נראה שלא, אולם מסתבר שכן. תוך כדי, אני פותח את האינטרנט ורואה שהמועצה הלאומית לביואתיקה פרסמה הנחיות להקצאת מכונות הנשמה במקרה של אי ספיקה של מערכת הבריאות. בתגובה, כמה צעקה ציבורית. נשמעת הטענה שבעקיפין משתמע מההמלצות שערך החיים של אנשים עם מוגבלות נמוך יותר--עפ"י הקריטריונים שנקבעו. את הדוח והביקורת עליו ודאי אביא לקורס אחר שאני מלמד בבית הספר לרפואה על תפיסות תרבותיות של חולי במערב.

אני חוזר הביתה. בתי הצעירה מבלה את אחר הצהריים מול הזום (השבוע היא בקבוצה "B" ולכן לומדת רק מהצהריים). אני נזכר בקורס הזום ה-אסיכרוני שעברתי לאחרונה מטעם האוניברסיטה. בפורום הפתוח של הקורס כתבתי שהקורס תרם לי מאד. רק הודות לקורס

הפנמתי שלשבת לבד מול מסך ולשמוע הרצאות מוקלטות בפנופטו, ואפילו הטובות ביותר, יכול להיות די משמים, במיוחד בתחומי ידע שהם מופשטים.

אז, עד סמסטר ב' (מועד הקורס שלי על מגדר ומדע), אשבור את הראש כדי שהקורס שלנו יהיה כמה שיותר מוצלח, למרות הקורונה.